

В хмаринці пахощів, раптово пролетілій...

Микола Бажан

В хмаринці пахощів, раптово пролетілій,
В м'якому шелесті розкиданих тканин,
В куточку кожному, в дрібниці кожній милій,
В хиткому маренні моїх нічних годин
Воно овіює, і дихає, й шепоче —
Зітхне, відійде й знов приплине звіддалі
Тепло твого єства, твоє тепло жіноче,
Могутнє і просте, як теплота землі.
Його безмежних хвиль припливи і одпливи,
Невпинну змінність їх, їх розмаїту гру
Я до кінця вловлю, відчую і вберу
У кожен подих свій, жадібний і квапливий,
І всім єством своїм, усім тремтінням тіла
Повторюю його пульсацію живу,
Як всеосяжний ритм, як тайну вікову,
Яка мене й тебе навіки сполучила.